

[Justitsministeren.]

Moderen, og den nu 20-aarige Steddatter gjorde derefter det, der var meget naturligt, hun tog Ophold i Stedfaderens Hjem for at overtage Husholdningen og for tillige — og det var det væsentlige Formaal — at passe Stedfaderens og Moderens Barn, der var født 4 Aar før Moderens Død. Der udviklede sig mellem denne 20-aarige Steddatter og hendes Stedfader et Kærlighedsforhold, og de ønskede at blive gift. Da der var det 4-aarige Barn, tillod Loven ikke Dispensation, og der er altsaa efter de nugældende Regler ingen Mulighed for at tillade Ægteskabet. Jeg vil indrømme, at der kan være Tilfælde, hvor det vil være uheldigt, at der gives Tilladelse til et saadant Ægteskab, navnlig f. Eks. hvor det Barn, der er født i det sidste Ægteskab, er betydelig ældre, men naar som her Barnet kun er 4 Aar og allerede fra denne Alder har lært at betragte sin ældre Halvsøster som sin Moder, er det vist for dette 4-aarige Barn betydelig sundere, at der finder et legitimt Ægteskab Sted, end at Faderen og hans Steddatter lever i et frit ægteskabeligt Forhold.

Der kunde nævnes andre Eksempler, men jeg skal indskrænke mig til dette til Tydeliggørelse af, hvad det er, Lovforslaget tilsigter. Man ønsker at kunne give Dispensation i saadanne Tilfælde, hvor man ikke mener, at Fællesbørnene i det sidste Ægteskab vil kunne tage nogen Skade deraf, eller at deres Forhold taler derimod.

Et Moment, der ved enhver Ændring af Ægteskabslovgivningen bør tillægges en betydelig Vægt, er de Fordele, der knytter sig til Ensartethed i Lovgivningen inden for de nordiske Stater. Dette Hensyn spiller imidlertid ikke ind i dette Tilfælde, idet Forholdet er det, at Reglerne for dette specielle Omraade i Forvejen er forskellige i de forskellige nordiske Stater, saa de Betæneligheder, der ellers kunde være motiveret af dette, er ikke til Stede i dette Tilfælde.

Jeg skal endelig tilføje, at Lovforslaget har været forelagt for Landets Biskopper, som paa et Møde har behandlet Sagen, og som har udtalt over for Justitsministeriet, at de ikke mener, at der fra kirkelig Side kan rejses Indvending imod et saadant Forslag.

Det er naturligvis Meningen, at Dispensation skal gives med Skønsomhed, og det er Meningen, at Kriteriet for, om den kan gives, stede skal være dette, at det ikke kan virke uheldigt ind paa de Fællesbørn, som er i det sidste Ægteskab. Men naar Dispensation gives med en saadan Skønsomhed, tror jeg paa den anden Side ikke, der vil være

nogen Betænelighed ved at give den udvidede Tilladelse til Justitsministeriet, tværtimod tror jeg, at det i adskillige Tilfælde vil være en stor Fordel, at man kan give den, saaledes at man ikke skal friste til disse frie Forbindelser.

Jeg kan i øvrigt henholde mig til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, og tillader mig herved at anbefale det til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling.

Steineke: For Aar og Dag siden henvendte daværende Folketingsmand Pastor Norlev, som desværre nu er afgaaet ved en alt for tidlig Død, sig til mig og spurgte, om jeg ikke vilde være med til at støtte en Henvendelse fra ham til den daværende Justitsminister om en Ændring af Ægteskabsloven af 1922 § 13, hvis Indhold den højtærede Justitsminister nu har gjort udførligt Rede for. Da jeg paa Forhaand naturligvis maatte være venligt indstillet over for enhver mulig Forbedring af en af daværende Justitsminister Rytter gennemført Lov, gennemdrøftede jeg Sagen med Pastor Norlev, og da jeg maatte indrømme, at særlig det ene fra Livet hentede Eksempel, som den højtærede Justitsminister nu i Dag har fremdraget, ligesom han gjorde det i det høje Folketing, gav et meget uheldigt Resultat ud fra baade kristelige, kirkelige og almenmenneskelige Synspunkter, saa turde jeg baade støtte Pastor Norlevs Henvendelse til Justitsministeriet og turde ogsaa garantere for, at den socialdemokratiske Gruppe vilde støtte en saadan Lovændring. Denne Lovændring er nemlig saa snævert begrænset, at Undtagelse fra Forbudet mod Ægteskab mellem Personer, af hvilke den ene har været gift med den andens Slægtning i ret op- eller nedstigende Linie, derunder Svigermødre, kun indrømmes ved kongelig Bevilling og kun, naar det tidligere Ægteskab er opløst ved Døden, samt naar ganske særlige Grunde taler for Bevillingens Meddelelse. Yderligere staar der, at hvis der er Fællesbørn i det tidligere Ægteskab, kan Bevillingen kun meddeles, saafremt Hensynet til disse Børn ikke taler derimod. Naar en Undtagelse fra den almindelige Regel i Ægteskabsloven er i den Grad begrænset, og naar der er Enighed i Folketingsudvalget om, at Bevilling ikke skal kunne gives i Tilfælde, hvor det tidligere Ægteskab ikke er opløst ved Døden, men ved Skilsmisse, en Enighed, som jeg finder fuldt forstaaelig, ser vi fra vor Side ingen Grund til Udvalgsbehandling af dette Lovforslag i det høje Landsting, og jeg skal anbefale det til hurtig og velvillig Behandling.